

[Freddy Madsen.]

gene på et andet niveau. Vi kan så diskutere frem og tilbage, om 1.400 kr. er meget eller lidt, men det er, efter hvad jeg har forstået, nøjagtig det, en første års lærling får under mesterlæren. Derfor taler vi om i denne forbindelse, at man vil tage pengene fra lærlingene, og jeg beklager dybt, at det nu fremgår af det, finansministeren har sagt, at regeringen også er parat til at æde dette krav fra borgerlig side.

Så må jeg sige med hensyn til dagsordenen og også til de bemærkninger, der er kommet fra fremskridtspartiet, om at alle disse rentetilskud — og det gælder for den sags skyld også boligsikring osv. — er tilskud til rentekapitalen, at det er vi helt og aldeles enige i, og det har vi sagt. Det fremgår af vores ændringsforslag til finanslovsforslaget, at det, vi ønsker, er et statsfinansieret byggeri, som kan få spekulatjonen ud af byggeriet, og som kan bidrage til, at rentekapitalen ikke får den indflydelse, som den har. Men det er jo ikke fremskridtspartiets ønske. Hvis det var det, kunne man jo stemme for vores ændringsforslag på det område. Men nu står vi altså i en situation, hvor lejerne er kommet i vanskeligheder, og nu er det spørgsmålet, om det er de små mennesker, hvis interesser man hævder at ville tjene, der skal betale, om det er dem, der kommer ud i den vanskelige situation. Det er på det grundlag, vi stiller ændringsforslag, ikke fordi vi synes, det er noget genialt eller stort. Som en nødløsning på nuværende tidspunkt siger vi: nu må staten rette op på den elendighed, som man har skabt ved boligforligene, og komme disse nødstedte lejere til hjælp.

Brusvang (CD):

På centrum-demokraternes vegne kun få bemærkninger i anden runde.

Vi har som ved enhver anden lejlighed lyttet med stor interesse, når finansministeren taler, og konstateret, at finansministeren ingen kommentar havde til centrum-demokraternes stillingtagen.

Det undrede mig i første omgang, men ved nærmere eftertanke var jeg egentlig ganske godt tilfreds med det resultat, for i og for sig kan jeg godt forestille mig, at finansministeren må sidde med noget blandede følelser. Det må nok have glædet ham

at høre den anerkendelse, vi som parti har givet udtryk for over for regeringen for forhandlingsledelsen og forhandlingens form og indhold. På den anden side kan jeg også udmærket forestille mig, at en socialdemokratisk regerings finansminister har meget vanskeligt ved umiddelbart og hurtigt at acceptere denne særlige form for selvstændighed, som vi ønskede at markere i forbindelse med aftalens udformning.

Det var ikke fra vor side et ønske om at lege med ilden. Det var ikke fra vor side et ønske om, at folk skulle tro, at vi ville provokere valg. Men på den anden side skulle det være klart, at vi ikke var valgskræmte. Vi ved ikke, hvor lang tid vi har fornøjelsen af at være i dette ting, men vi ved én ting, at så længe vi sidder her, ønsker vi at bruge vor adgang til at fremføre synspunkter her på en sådan måde, at vi kan være det bekendt bagefter.

Jeg har derfor draget den konklusion af finansministerens tavshed over for vor stillingtagen, at finansministeren simpelt hen har konstateret, at der ikke har været tale om, at vi fra CDs side har støttet regeringen hverken for lidt eller for meget, men vi har givet den støtte, som har været rimelig, og som har været nødvendig.

Der er et punkt, hvor jeg gerne vil bede finansministeren om en udtalelse. Det var et punkt, som jeg af tidsmæssige grunde ikke havde med i mit første indlæg.

I forbindelse med de forhandlinger, der førte til den aftale, der hedder 4 parti aftalen, var vi inde på — det mener jeg ikke er nogen hemmelighed, det har været sagt til pressen, og det har været drøftet åbent ved forskellige lejligheder, men jeg mener, det bør frem her — at et af centrum-demokraternes forslag, nemlig forslaget om en ændring af beskatningen for tofamiliehusene, var en sag, som de partier, der deltog i 4 parti forhandlingen, kunne bakke op bag ved. Det var ikke en sag, som vi kunne få klaret under selve disse forhandlinger, fordi — det erkender vi — den kræver en ny serie forhandlinger, nemlig med de partier, som er med i boligforliget. Men det, jeg gerne vil have frem her, og det, som jeg beder finansministeren om at bekræfte fra denne talerstol, er, at regeringen under disse forhandlinger gav et tilsagn om, at det forslag, vi fremsatte dér, vil regeringen gå videre med